

Ik, een zending??

‘Hoe kan ik zeker zijn dat God mij roept?’

INHOUD:

- Voorwoord**
- 1 **Roeping voor het zendingsveld: feit of fictie?**
- 2 **Richtlijnen voor Gods leiding**
(Onderwerping aan de Heer van de Oogst,
Nu deelnemen aan de Grote Opdracht,
Noodzakelijke Gaven, Rentmeesterschap,
Persoonlijke Voorkeur)
- 3 **Geschikt voor zendingswerk?**
(Familie Omstandigheden, Echtscheiding, Geestelijke
Rijpheid en Ervaring, Gaven en Bekwaamheid, Training,
Gave om met Mensen om te gaan, Lichamelijke en
Geestelijke Gezondheid, Reële Zendingsverwachtingen)
- 4 **De nood op het zendingsveld**
- 5 **Obstakels om te gaan**
(Obstakel 1: Verwarring over de Taak; Obstakel 2:
Verwarring over de Nood; Obstakel 3: Professionele
Zelfmoord; Obstakel 4: Familie Overwegingen;
Obstakel 5: Zelfontplooiing; Obstakel 6: Toewijding voor
het Leven; Obstakel 7: Faalangst; Obstakel 8: De
Vuurproef van het Afhankelijk zijn)
- 6. **Stappen naar het zendingsveld**
(1) Beschikbaarheid, 2) Afweging; 3) Onderzoek;
4) Betrokkenheid; 5) Advies; 6) Aanmelding;
7) Voorbereiding; 8) Gebed; 9) Uitzending)
- 7. **Samenvatting**

VOORWOORD

“Ik, een zendeling?” Hoe gemakkelijk komt die vraag in je op, als je geconfronteerd wordt met de oproep tot zending. Sprekers op zendingsconferenties, boeken over zending, ja zelfs de Bijbel, brengen die oproep onder jouw aandacht. *“Maar geldt dat dan ook voor mij? Moet ik dan geen speciale roeping van God ervaren? Hoe kom ik daar achter? En hoe weet ik dan waar en hoe ik zendeling kan zijn?”* Allemaal vragen waar je mee kunt worstelen. Het probleem wordt nog verwarrender vanwege de verschillende antwoorden die op die vragen worden gegeven.

Deze brochure probeert temidden van alle verwarring jou een weg te wijzen die je kunt gaan, om duidelijkheid te krijgen. Ze probeert je de bijbelse betekenis van ‘zendingsroeping’ te laten zien, en ook adviezen te geven in het zoeken naar jouw plaats en taak in zending. Waar moet je op letten? Maar ook: welke valkuilen moet je zien te ontwijken?

Het is onze wens dat het lezen van deze brochure je richting zal geven in die zoektocht. Mag je je plekje vinden waar je het vruchtbaarst bezig kan zijn, en waar je talenten en gaven het best tot hun recht komen.

Klaas Huizinga

Hoofdstuk 1

Roeping voor het zendingsveld: feit of fictie?

De conferentiegangers waren samengekomen voor de afsluiting. De laatste spreker keek vol verwachting zijn toehoorders aan. In zijn hart verlangde hij naar een respons op zijn uitdagende boodschap. Nu was het moment om een definitieve beslissing te nemen. *“Wie weet zich vanavond door God geroepen voor het zendingsveld? Wie waagt het in gehoorzaamheid de stap te doen om zijn leven te geven in dienst van de Heer van de oogst? De velden zijn wit om te oogsten, maar de arbeiders zijn weinig. Als God je roept, aarzel dan niet.”*

Komt je dit bekend voor? In de loop van de tijd hebben dergelijke oproepen in tal van kerken en zendingsbijeenkomsten geklonken. Op deze conferentie merkte een student licht spottend op *“Ik snap er niks van. Als God roept, waarom is hij dan zo slecht te verstaan? Hoe kan ik nou ooit zeker weten dat God juist mij roept en niet mijn buurman?”*

Op elke zendingsconferentie komt deze vraag aan de orde. Worstel jij hier ook mee? Zorgt het ook bij jou voor veel verwarring? De laatste jaren is er veel over ‘zendingsroeping’ gedebatteerd en het hele begrip is uitgedplozen en geanalyseerd. Sommigen gaan heel licht over die persoonlijke roeping heen, terwijl anderen er zeer sterk de nadruk op leggen. Sommigen hebben de betekenis ervan gereduceerd door deze roeping samen te vatten in een keurige formule. Anderen zijn van mening dat de term onbijbels is, schadelijk en daarom niet meer gebruikt zou moeten worden. Tegelijkertijd zijn er tal van serieuze christenen (zoals jij?) die, geconfronteerd met de noden en de mogelijkheden van de zendingswereld, worstelen met de grote vraag of zij nu geroepen zijn voor het zendingsveld of niet.

J. Robertson McQuilkin brengt in zijn boek ‘The Great Commission’ dit dilemma, waar zovelen mee worstelen, duidelijk onder woorden 1[1]:

“Denk je eens in hoe je heen en weer geslingerd kunt worden, als je op zoek bent naar Gods wil en dan de volgende uitspraken onder ogen krijgt:

- *Iedereen moet erop gericht zijn uit te gaan als zendeling totdat God het hem onmogelijk maakt.*
 - *Niemand moet de zending ingaan, als hij vrede heeft met het vervullen van een andere levenstaak.*
 - *Als je niet een persoonlijke roeping hebt gekregen, moet je daar niet over in-zitten, want Christus heeft Zijn gemeente al 2000 jaar geleden geroepen. Je bent al geroepen! De Grote Opdracht is de roeping die je nodig hebt.*
 - *Maak er geen werk van, vóórdat God je persoonlijk roept.*
 - *De nood in de wereld is de roeping waarmee God je roept.*
 - *Niemand heeft het recht het Evangelie voor de tweede keer te horen, vóórdat iedereen het voor de eerste keer gehoord heeft.*
 - *“Groei en bloei op de plaats waar God je heeft geplant.”*
-

Geen wonder dat er veel verwarring is. De roeping voor het zendingsveld heeft al een lange traditie en roept vaak sterke emoties op. Daardoor is het moeilijk om het zuivere van het onzuivere te onderscheiden. Laten we eerst eens kijken wat de Bijbel ons over 'zendingsroeping' leert. Dat moet toch onze leidraad zijn.

De term 'roeping' in de Bijbel

Het werkwoord 'roepen' komt vaak in de Bijbel voor. Het Griekse woord 'kalein', dat gewoonlijk door 'roepen' wordt vertaald, komt maar liefst 148 maal voor in het Nieuwe Testament. Maar wat is de betekenis? Je kunt drie verschillende betekenissen onderscheiden. Allereerst gebruikt Jezus het woord in de betekenis van '**uitgenodigd zijn**'. De uitnodiging tot geloof, redding, en het dienen van Jezus Christus (Mat.9:13; 22:2-14; Luk.14:16-24; ...). Paulus gebruikt het woord 'roepen' meer dogmatisch, namelijk '**Gods werk in een zondig mens om hem tot geloof en redding te brengen**' (Rom.8:28-30; I Kor.1:9; Gal.1:15). Maar de derde betekenis van 'roepen' heeft vooral betrekking op zending, namelijk '**de roeping tot een speciale taak of functie**'. In het Nieuwe Testament kan je drie voorbeelden hiervan vinden: Gods roeping van Paulus tot apostel (Rom.1:1; I Kor.1:1), Gods roeping van Barnabas en Paulus tot zending (Hand.13:2), en de roeping van Paulus om naar Macedonië te vertrekken (Hand.16:10).

Maar kan je deze drie gebeurtenissen gebruiken als bewijs voor de noodzaak van een speciale inwendige roeping van God tot zendingswerk? Ik geloof er niets van! Daar heb ik verschillende redenen voor.

Allereerst omdat het in alle drie gevallen om een **speciale bovennatuurlijke openbaring** ging: een hoorbare stem van God, een profetie, en een visioen. Er wordt niets gezegd over een 'inwendige roepstem', of 'een innerlijke drang van de Heilige Geest'. Ten tweede valt op, dat het in alle drie gevallen ging om een roeping aan **een bepaalde persoon op een speciaal moment**. Alleen op beslissende momenten, en op een manier waarover geen twijfel kan bestaan, greep God op bovennatuurlijke wijze in om een persoon tot een bepaalde taak te roepen. In alle andere gevallen vervulde God Zijn plannen door gelovigen die de geopenbaarde wil van God in Zijn Woord volgden! (Hetzelfde kan ook gezegd worden van de 'roeping' in het Oude Testament van profeten, priesters, en koningen.) In geen van beide testamenten is zo'n speciale roeping beloofd of vereist als onderdeel van Gods voorziening aan alle gelovigen. En als derde punt wil ik benadrukken dat in alle drie gevallen de 'roeping' niet gezocht werd en ook **onverwachts** was. Er is geen opdracht in de Bijbel te vinden die ons oproept om zulke leiding van God te vragen. Er is nergens in de Bijbel een persoon die op zoek is naar 'Gods volmaakte wil voor zijn leven'. In alle gevallen ging het om een bovennatuurlijke ingrijpen van God, souverain, om de richting of taak van een bepaald persoon te wijzigen. Hoewel de term 'roeping' in het Nieuwe Testament veel voorkomt, heeft de betekenis van 'roeping tot een bepaalde taak of functie' slechts een heel onderschikte plaats.

Kijk nog eens naar het leven van Paulus. Hoe maakte hij normaal zijn beslissingen? Was er bijvoorbeeld een speciale roeping van God aan het begin van zijn tweede zendingsreis? Helemaal niet! Gezond verstand speelde bij hem de boventoon. Hij zag de noodzaak van follow-up aan jonge gelovigen (Hand.15:36). Of kijk eens naar de manier waarop Paulus en Barnabas hun meningsverschil over Markus oplosten. Was het probleem de 'roeping' van Markus? Totaal niet! Het probleem was zijn kwalificaties. (Hand.15:37-38). Later accepteert Paulus Markus weer, niet vanwege een speciale 'roeping', maar omdat '*hij voor Paulus van veel nut was voor de dienst*' (II Tim.4:11).

Kwam Paulus door een innerlijke overtuiging van de Geest tot de beslissing om Silas mee te nemen naar Klein-Azië? Nee! Paulus nam Silas mee omdat hij bewezen had dat hij de juiste gaven daarvoor bezat (Hand.15:32,40). En Timoteüs? Had hij een speciale roeping? Nee! Paulus nam hem mee omdat *'hij goed bekend stond bij de broeders'*. Het is opvallend dat na Handelingen 16 de 'roeping van God' nergens meer wordt genoemd!

De vraag die we onszelf moeten stellen is: 'Is onze eis om een inwendige roeping van God te hebben tot zending wel bijbels?' Of hebben we dit uitsluitend op onze eigen subjectieve ervaringen gebaseerd? Worstel jij ook met de vraag 'wat is Gods wil voor mijn leven? Ben ik geroepen tot het zendingswerk? En als ik geroepen ben, waar zou ik dan heen moeten?' Als het waar is dat God een 'volmaakte wil' heeft voor iedere gelovige, en als Hij je vraagt die te zoeken, waarom is die dan zo moeilijk te vinden? Waarom worstel je daar zo mee? Kan het eenvoudige antwoord zijn dat er geen bijbelse basis is voor dit 'zoeken van Gods wil voor mijn leven'?

De Bijbel spreekt veel over '**Gods wil**' in zowel Oude- als Nieuwe Testament. Maar als je goed kijkt, zal je ontdekken dat dit woord altijd op twee manieren wordt gebruikt. De ene betekenis is 'Gods **soevereine** wil', waardoor Hij alle dingen bestuurt, gelovige en ongelovige beide! De andere betekenis is 'Gods **morele** wil', in Zijn Woord aan ons geopenbaard. Daarin laat Hij ons zien hoe we moeten handelen en wandelen in het leven van alledag. Als we de morele wil van God volgen, is er binnen die wil heel veel vrijheid om je eigen richting en taak te kiezen, in het geloof dat God ons in Zijn soevereiniteit bestuurt om Zijn plannen te vervullen.

De roeping tot zending komt niet tot ons door subjectieve gevoelens, maar door het objectieve Woord van God in Mat.28:19-20. Die roeping is voor **elke** gelovige. En de manier waarop je die roeping in je leven volgt, hangt af van je ervaring in het verleden, de gaven die God je heeft gegeven, de opvatting van je eigen kerk, en de speciale noden op het zendingsveld. Ik ben blij te zien dat zendingsorganisaties steeds meer nadruk leggen op de kwalificaties van een kandidaat, en niet op een speciale inwendige roeping. Je kunt wel een 'innerlijke overtuiging' hebben, maar als dat niet strookt met de kwalificaties die nodig zijn voor de vervulling van een bepaalde taak, zullen de meeste zendingsorganisaties je niet accepteren.

Dr. Herbert Kane, een bekend missioloog uit Amerika, schrijft het volgende:

"De term 'zendingsroeping' had nooit uitgevonden mogen worden. Hij is niet schriftuurlijk en kan daarom veel schade aanrichten. Duizenden jonge mensen die verlangden de Heer te dienen, hebben gewacht op een mysterieuze zendingsroeping die nooit kwam. Na een tijd werden ze het wachten moe en gaven het idee op om uit te gaan naar het zendingsveld." 2[2]

Toen Jezus Zijn Grote Opdracht gaf bij tenminste vijf verschillende gelegenheden, had Hij **Zijn gehele gemeente** op het oog. Uit de belofte die Hij op de Opdracht laat volgen *'en zie Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld'*, wordt duidelijk dat Hij bij de uitvoering van de Opdracht verder vooruitzag dan alleen Zijn discipelen. Toen Paulus bijvoorbeeld aan de gemeente te Filippi schreef, kon hij danken voor hun

'deelhebben aan de prediking van het Evangelie, van de eerste dag af tot nu toe'
(Fil.1:5).

God heeft de taak van wereldevangelisatie duidelijk gezien als een **gemeenschappelijke** taak voor gemeente en zending beide, waarbinnen iedere christen een eigen taak vervult. Geen gelovige is vrijgesteld van de Grote Opdracht, omdat hij of zij niet een persoonlijke roeping zou hebben gekregen, net zo min als een christen vrij is van het liefhebben van de naaste, omdat hij daartoe niet een persoonlijke roeping voelt. Er is geen tweedeling in Gods plan, geen persoonlijke voorkeur in het al of niet betrokken zijn bij wereldevangelisatie. Deze visie is fundamenteel bij heel de verdere discussie over de zogenaamde zendingsroeping. Het gevaar is groot dat je anders in de val loopt en wereldevangelisatie gaat zien als een speciale taak van de gemeente, die is toevertrouwd aan een elitecorps van bijzondere christenen. De toetreding tot die orde is dan gebaseerd op een 'roeping' die blijkbaar slechts weinigen ten deel valt. Bij deze gedachtengang verliezen we uit het oog dat God met een algemene roeping niet maar een paar mensen, maar de gehele gemeente heeft geroepen tot wereldevangelisatie.

Het is Gods wil dat iedere gelovige, ook jij, vandaag een christen is met een visie voor de wereld. Het is volkomen onnodig om naar huis te gaan en te bidden of dit ook op jou van toepassing is. De Bijbel maakt het heel duidelijk, dat we allemaal delen in de verantwoordelijkheid om de volken tot discipelen te maken en de wereldwijde gemeente van Christus te bouwen. Een christen met wereldvisie worden, betekent in wezen de Grote Opdracht op jou persoonlijk toepassen. Het betekent dat je je zo volledig in beslag genomen weet door de Opdracht van Christus, dat je jouw eigen leven en dienst in nauw verband gaat zien met Gods grote plan voor de wereld. Een leven, dat niet deelt in Gods wereldwijde programma, is op zijn best onrijp en op zijn slechtst beneden de maat van Christus.

Hoofdstuk 2: Richtlijnen voor Gods leiding

Bovenstaande heeft natuurlijk ook zijn gevolgen voor de manier waarop je met 'Gods leiding' omgaat. Zoals gezegd: het volgen van de morele wil van God, zoals die in de Bijbel geopenbaard wordt, is het belangrijkste. Daarbinnen is een grote vrijheid je eigen keuzes te maken, gelovend dat God in Zijn soevereiniteit dat zal gebruiken voor de vervulling van Zijn plannen met de wereld. Maar hoe maak je die keuzes dan? Hoe weet je waar jij het beste ingeschakeld kan worden in Gods wereldwijde zendingsplan? Laat me enkele dingen noemen.

Onderwerping aan de Heer van de Oogst (Mt.9:38)

Erkenning dat God Heer is over de oogst èn over Zijn werkers moet het uitgangspunt zijn voor iedere christen. Jezus maakt duidelijk dat Gods werk in de wereld niet allereerst een menselijke onderneming is, maar Gods werk waarbij Hij jou inschakelt. Voordat jij je keuzes maakt, moet je eerst een hart vol overgave hebben, bereid zijn God te volgen zoals Hij dat jou in de Bijbel heeft geopenbaard, ongeacht de offers die je daarvoor moet brengen. Hier ligt het struikelblok voor de meesten van ons! Wat ligt het voor de hand om allerlei voorwaarden te gaan stellen zoals: 'Ik ben bereid overal heen te gaan, behalve daar waar slangen zijn, waar het zo heet is of waar gevaarlijke inboorlingen wonen!' Verhalen over 'gekookt te worden in een pot' of 'weggesleept te worden door een leger mieren' maken dat velen zich wel twee keer bedenken, voordat ze zich aanmelden. De angst om je hele leven ongetrouwd te blijven of dat jouw kinderen niet in je eigen gezin kunnen opgroeien, zijn maar enkele van de emoties die bovenkomen en maken dat je gemakkelijk ervan afziet om verdere inlichtingen in te winnen. Maar het gebod van Jezus laat niets aan duidelijkheid te wensen over. *'Indien iemand Mij wil dienen, hij volge Mij, en waar Ik ben, daar zal ook Mijn dienaar zijn'* (Joh.12:26). Maar direkt voegt Jezus hier dan ook die geweldige belofte aan toe: *"Indien iemand Mij dienen wil, de Vader zal hem eren."* Of, om het te zeggen met de woorden van Hudson Taylor, de zendingspionier in de binnenlanden van China, die zo goed wist wat het persoonlijke offer betekende: *"God geeft het allerbeste aan hen, die aan Hem de keuze laten."*

Nu deelnemen aan de Grote Opdracht

Zoals ik al eerder schreef, maakt het Nieuwe Testament duidelijk, dat de Grote Opdracht de verantwoordelijkheid is van de hele gemeente. Als we dat zo verstaan, zijn we allemaal geroepen om zendingen te zijn en de gemeente zelf is geroepen om zendingsgemeente te zijn. We dragen allemaal de roeping van Christus mee.

Het kan dan ook niet anders, of jouw plan om in de zending te gaan, moet een natuurlijk gevolg zijn van de vervulling van de Grote Opdracht in jouw huidige woonplaats. Verhuizen naar een ander land maakt iemand nog niet tot zending. Toen ik jaren geleden eens in gesprek raakte met een student aan een seminarie over het stichten van gemeenten in Azië, kreeg ik tot mijn verbazing te horen dat hij nog nooit met iemand over het Evangelie had gesproken. Ondanks dat God hem de gelegenheid gaf om te gaan, was het toch duidelijk dat hij er helemaal niet klaar voor was om te gaan evangeliseren onder de Thaise boeddhisten, nu hij elke ervaring miste in het getuigen tegen mensen in zijn eigen omgeving. Daarom is het van essentieel belang om al eerder bij christelijk werk betrokken te zijn, en op die manier te kijken of je geschikt bent voor werk overzee.

Noodzakelijke Gaven

Als je echt wilt weten of je geschikt bent voor zendingswerk, moet je ook jouw geestelijke gaven in die overweging betrekken. Hoezeer het oprechte verlangen de Heer te dienen en de bereidheid overal heen te gaan, aan te bevelen zijn, ze zijn niet voldoende. Een nauwkeurige overdenking van de criteria die Paulus aanlegt bij zijn selectie van nieuwe werkers voor zijn team om mee op zendingsreis te gaan (Hand. 15 en 16), maakt duidelijk dat hij gericht is op kwaliteiten, karakter en ervaring. Nergens lezen we dat een roeping voor zendingswerk als faktor in de overwegingen wordt betrokken en nergens wordt vermeld dat iemand zich persoonlijk daartoe geleid voelde. Kijk nog eens naar de manier waarop Paulus zijn werkers Silas en Timoteüs uitkoos (zie hoofdstuk 1)

Eerst laat je als aspirant-zendeling in je eigen omgeving zien dat jij tot vruchtbaar werken in staat bent. Pas daarna neem jij serieuze stappen om naar elders te vertrekken. Je gaven kan je het beste ontwikkelen binnen je gemeente. Daarom is een positief oordeel van geestelijk volwassen medegelovigen van essentieel belang als bevestiging dat je geschikt bent voor zendingswerk. Maar jammer genoeg zien niet alle aspirant-zendingen dat in. Ik herinner me nog helder het interview met een toegewijde jonge student, die er vast van overtuigd was dat God hem geroepen had voor de zending in Japan. Ik vroeg hem of hij al met de leiders van zijn gemeente over zijn roeping had gesproken. Zijn nogal naïeve antwoord was: "Wat hebben die daarmee te maken?"

Maar intussen is het wel de plaatselijke gemeente die iemand uitzendt, niet de zendingsorganisatie en daarom is de rol van de gemeente van vitaal belang bij heel het proces van selectie, voorbereiding, training, en uitzending. Zij zal later een bron van grote kracht blijken te zijn als het er echt om gaat spannen. Zelf denk ik nog steeds met dankbaarheid terug aan de positieve opstelling van onze thuisgemeente ten aanzien van ons uitgaan, want dat heeft ons een sterk gevoel van zekerheid gegeven en ons steeds weer bijzonder gemotiveerd om door te zetten als het allemaal tegenzat.

Rentmeesterschap

Bij rentmeesterschap gaat het in het Nieuwe Testament niet alleen om geld, maar om alle terreinen van het leven. De Bijbel leert ons dat je verantwoordelijk bent voor alles wat God jou gegeven heeft: gaven van de Geest, natuurlijke gaven en de gelegenheden die Hij je schenkt (Mt.25, Rom.12, 2 Cor.5). Bovendien is de oproep om jouw potentiële zo veel mogelijk te ontwikkelen en jouw diensten uit te breiden, één van de factoren bij jouw overweging waar je jouw tijd en energie het beste in kunt steken (Rom.12:3-8; 2 Cor.9:6-11). Ook kan je in het werk van Paulus en in het leven van Jezus een bepaald patroon ontdekken hoe je met prioriteiten en strategische noden moet omgaan (Luk.16; Rom. 1 en 15).

Daarom lijkt het mij van groot belang dat je bij jouw overweging waar je jouw leven het beste kan inzetten in dienst van de Heer, nauwkeurig bekijkt waar jouw gaven het meest nodig zijn en waar strategische mogelijkheden zijn. Als ik hoor, dat 90% van alle christelijke werkers van de wereld, werkzaam zijn voor slechts 5% van de wereldbevolking, dan is het duidelijk dat je ernstig moet overwegen of het niet beter is dat je ergens anders gaat werken, waar de nood zoveel groter is. Dit is ook de strekking van de Grote Opdracht om het Evangelie te prediken aan alle mensen, en alle volken tot discipelen te maken.

Toen ik laatst een gemeente van 300 leden bezocht, was ik verbaasd te horen dat daar maar liefst 132 sollicitaties waren binnengekomen na het vertrek van de vorige predikant! Het was voor mij moeilijk te rijmen met het feit dat na vier jaar van ernstig gebed, er maar één of twee belangstelling toonden voor het evangelisatiewerk onder een groep van 700.000 mensen in de Filippijnen, die nog nooit met het Evangelie waren bereikt. Ieder die serieus nadenkt over rentmeesterschap weet dat hier de verhoudingen niet kloppen!

Natuurlijk is het waar dat je als christen God overal kan dienen, maar dat wil nog niet zeggen dat elke bediening gelijke prioriteit heeft. Niet alle werk is even strategisch als het gaat om het bouwen van de gemeente of de uitbreiding van Gods Koninkrijk. Daarom geeft Paulus in 1 Cor. 12:28 voorrang aan die gaven die erop gericht zijn het Evangelie te verbreiden in nog onbereikte gebieden met de bedoeling om daar de gemeente op te bouwen. In plaats van de weg van de minste weerstand te kiezen of de eerste de beste mogelijkheid aan te grijpen, moet je eerlijk onder ogen zien waar jij jouw gaven het beste kunt investeren.

Persoonlijke Voorkeur

Het is opvallend hoeveel christenen schuldgevoelens hebben, wanneer ze bij het maken van een keuze meer uitgaan van een persoonlijke voorkeur dan aandacht te schenken aan de nood. Het is altijd verstandig om eigen motieven en gevoelens met anderen te bespreken en te toetsen, en net zo bereid te zijn om op moeilijke of onaangename plaatsen te gaan werken als op plaatsen die je persoonlijke voorkeur hebben. Maar dat betekent niet dat het volgen van je persoonlijke voorkeur dus altijd verkeerd is.

Een duidelijk voorbeeld daarvan vinden we in 1 Tim. 3, waar Paulus een beschrijving geeft van de eisen die gesteld moeten worden aan een goede oudste of predikant. In het eerste vers stelt Paulus dan nadrukkelijk: *“Indien iemand staat naar het opziensambt, dan begeert hij een voortreffelijke taak”*. Deze persoonlijke overtuiging is niet alleen vanzelfsprekend, maar ook van essentieel belang, wil iemand kunnen volhouden op plaatsen van tegenstand en verdrukking.

Hoofdstuk 3: Geschikt voor zendingswerk?

Voordat je serieus overweegt of jij een cross-culturele zendeling zult worden, moet je eerst precies nagaan hoe jij zelf in elkaar zit en wat jouw omstandigheden zijn. In het juiste perspectief geplaatst, kunnen ze een goed inzicht geven en een waardevolle leidraad vormen. Vanuit het standpunt van de thuisgemeente en zendingsorganisatie zijn de persoonlijke kwaliteiten en geschiktheid de belangrijkste objectieve factoren, die meetellen bij het al dan niet accepteren van jou als kandidaat-zendeling. Daarom moet je deze goed onder ogen zien.

Trouwens, de persoonlijke kwaliteiten van jou als zendeling zijn niet alleen belangrijk bij de zendingsorganisatie, maar in toenemende mate ook bij de inheemse gemeente op het veld en zelfs bij de immigratie beambten van het gastland. Een toenemend aantal landen stelt bepaalde eisen aan de personen die zij op een zendingsvisum willen toelaten, zodat jouw geschiktheid serieus bekeken moet worden en niet overgelaten mag worden aan alleen jouw eigen persoonlijke mening. Hieronder volgen enkele basis criteria waarmee de geschiktheid van iemand onder de loep wordt genomen.

Familie Omstandigheden

Het verblijf op het zendingsveld stelt hoge eisen aan elk gezin en daarom moet elk gezinslid er klaar voor zijn. Vrouwen zijn niet alleen moeders en huisvrouwen, maar hebben ook een belangrijk aandeel in het werk. De grootte van het gezin speelt een belangrijke rol. In de meeste gevallen blijkt het heel moeilijk te zijn om naast de studie op de taalschool, ook nog te zorgen voor drie of vier kinderen die nog niet naar school gaan. Ook moet je niet vergeten dat het hele gezin ondersteund moet worden. In verband met scholing kan een tijdelijke scheiding van ouders en kinderen bij het leven van een zendeling horen. Daarom moeten al deze factoren overwogen worden om te zien of je die uitdaging en eisen aankan.

Helaas hebben sommigen hun partners gedwongen om mee te gaan naar het zendingsveld, zonder voldoende rekening te houden met zijn of haar eigen opvatting of toewijding voor de zaak. De druk op het gezin wordt dan te groot en het tragische resultaat is dan meestal het voortijdig teruggaan naar huis.

Tegenwoordig komt het steeds meer voor dat aspirant-zendingen een gezin hebben met schoolgaande kinderen. Hoewel de ouders zelf een zekere mate van rijpheid en ervaring zullen hebben, moeten ook de

aanpassingen die de kinderen gaan maken, goed in rekening worden gebracht.

Een ander belangrijk aspect waar eerlijk over gesproken moet worden, is **echtscheiding**. Dit ligt heel gevoelig en niet alleen de kandidaat is hierbij betrokken, maar ook de zendende gemeente, de zendingsorganisatie en de nationale gemeente op het veld. Er moet goed gekeken worden naar wat echtscheiding betekent binnen de cultuur van het gastland. Daarom sluiten sommige zendingsorganisaties de deur voor kandidaten met een echtscheiding in hun verleden, terwijl anderen hen wel accepteren, mits alle andere kwalificaties in orde zijn. Het zou daarom verstandig zijn eerst bij de thuisgemeente en zendingsorganisaties om advies te vragen, voordat er lange termijn plannen worden gemaakt.

Geestelijke Rijpheid en Ervaring

Het zendingsveld is geen plaats voor een geestelijke beginneling. Iemand heeft eens gezegd: *“De zendingsvelden van de wereld zijn bezaaid met het wrakhout van goede voornemens.”* Het is cruciaal dat je eerst thuis, zowel in je leven als in je bediening, God werkelijk hebt leren kennen, voordat je ervan uitgaat dat je klaar bent om Hem ergens anders te gaan dienen. Je moet duidelijk je weg gevonden hebben in je persoonlijke leven met de Heer, als ook in je leven en werken binnen de gemeente. Ook zal duidelijk moeten zijn dat je in staat bent om vruchtbaar en effectief te werken. Maak je aan de andere kant niet ongerust dat zendingsorganisaties verwachten dat je volmaakt bent!

Gaven en Bekwaamheid

Toen de apostel Paulus overwoog de gemeente in Rome te bezoeken, schreef hij in zijn brief over zijn verlangen om *‘hun enige geestelijke gave mede te delen.’* Elke kandidaat zal goed moeten functioneren op het gebied waar zijn gaven liggen.

Hiermee samenhangend is de vraag hoe vaardig je bent op het gebied van communicatie. Om te kunnen werken in een vreemde taal en andere cultuur, moet je bepaalde basisvaardigheden en een goede instelling bezitten. Als je thuis goed met mensen kunt omgaan, is het waarschijnlijk dat je dat ook overzee zal kunnen. Eerlijke inlichtingen van je gemeenteleiders of docenten over hoe duidelijk je bent in onderricht, prediking of pastoraat, zijn van groot belang om je sterke en zwakke punten aan het licht te brengen.

Training

Natuurlijk zal je je goed moeten voorbereiden op jouw toekomstige taak. De kerk in Azië bijvoorbeeld heeft hoge verwachtingen van zendelingen. Het stichten van gemeenten in onbereikte gebieden is een veeleisende levenstaak. Daarom zijn een goede algemene ontwikkeling, bijbelkennis, studie van theologie en zendingswetenschap essentieel. Maatschappelijke werkervaring is net zo nodig als het hebben van ervaring in kerkelijk werk. Ik verbaas me er steeds weer over hoeveel jonge mensen de zending ingaan terwijl ze nauwelijks de harde realiteit van de maatschappij hebben meegemaakt. Daarom is het ook belangrijk om een gewone werkkring te hebben gehad, waar je in praktijk kan brengen wat je in theorie geleerd hebt.

Gave om met Mensen om te gaan

De reden dat velen voortijdig afhaken op het veld, heeft hiermee te maken. Het is heel belangrijk om met anderen van binnen je organisatie, als ook met inheemse collega's goed om te kunnen gaan. Een kritische faktor bij persoonlijke relaties is een bijbelse kennis van zowel je eigen waarde, bekwaamheden, zwakheden en sterke punten, als wel een stuk zelfaanvaarding en volwassen persoonlijkheid. Zonder een gezonde zelfkennis en een zuiver gevoel van eigenwaarde zullen er waarschijnlijk allerlei complicaties optreden in je relatie met anderen. De eisen die de Bijbel aan leiders stelt, leggen veel meer de nadruk op het omgaan met elkaar dan op professionele kennis of ontwikkeling. De kunst om als zending vruchtbaar werkzaam te zijn, hangt voor een groot deel af van de gave om gezonde persoonlijke relaties op te bouwen en te bewaren. Om deze reden screenen zendingsorganisaties meer en meer zowel op relationele en sociale vaardigheden als wel op jouw bekwaamheid om je geestelijke werk goed te kunnen vervullen.

Lichamelijke en Geestelijke Gezondheid

Jouw gezondheid, (en dat van jouw gezin) vormt een belangrijke faktor bij het aannemen voor cross-cultureel zendingswerk. Leven in een vreemde cultuur, en vooral als het klimaat ook erg verschilt, is een behoorlijke bron van stress op het lichamelijke en emotionele uithoudingsvermogen van de zendeling. Iedere lichamelijke zwakte verergert op het veld. Daarom is het belangrijk dat je onder spanning kan werken en een simpele levensstijl goed aankan.

Het is verdrietig dat veel jongeren in onze 21^e eeuw, ook zij van christelijke huize, afkomstig zijn uit gebroken gezinnen of uit de wereld van de drugs. Emotioneel houd je daar littekens van over. En hoewel God veel geneest, moeten de gevolgen daarvan toch realistisch afgewogen worden. Speciaal wordt gekeken hoe kwetsbaar je bent voor de spanningen van het cross-

culturele leven. Wanneer je overspannen bent geweest, of met andere emotionele problemen te maken hebt gehad, moeten deze feiten ook meegenomen worden in de afweging of je naar het zendingsveld zou kunnen gaan. Vandaar dat een **psychologische test** deel uitmaakt van de kandidatenprocedure.

Lichamelijke gebreken sluiten je niet automatisch uit voor zendingswerk, maar wel dien je er rekening mee te houden. Er zijn zendingstaken die vervuld kunnen worden door mensen met een handicap of mensen die om gezondheidsredenen bepaalde beperkingen hebben. Maar in het algemeen gesproken, is het niet verstandig om de zending in te gaan als je langdurige of chronische gezondheidsproblemen hebt. Het kan wel erg moedig of geestelijk lijken als je, ondanks je lichamelijke zwakheid, je toch aanbiedt om uit te gaan. Maar jaren van ervaring hebben duidelijk aangetoond dat zware lasten gelegd worden op de schouders van collega's en leiders, om nog maar niet te spreken over de financiële kant van de zaak, als geestelijke en lichamelijke problemen bij kandidaten niet serieus worden genomen.

Reële Zendingsverwachtingen

Voor een pasgetrouwd stel komt gewoonlijk de eerste grote test, als hun idealen en hoge verwachtingen met de werkelijkheid botsen! Zo gaat het ook met zendingen en hun zendingsorganisatie. Het is belangrijk dat in een vroeg stadium duidelijk wordt of jouw ideeën wel aansluiten op het verwachtingspatroon van de organisatie qua doelstelling, werkwijze, praktijk, structuur en bestuurlijke procedures. Op deze manier kom je er in een vroeg stadium achter of beide partijen voldoen aan elkaars verwachtingen. Iedere zendingsorganisatie heeft zijn eigen 'familie-cultuur'. De vraag of je je daarin helemaal thuisvoelt is belangrijk om daarbinnen gelukkig te zijn en effectief te kunnen werken als zendeling.

Vereisten voor opleiding en diploma's zal van organisatie tot organisatie verschillen. Daarom is het ook zinvol om met verschillende organisaties kennis te maken en deze met elkaar te vergelijken. Het bespreken van je ideeën met zendingen (die b.v. op verlof zijn), geeft je wellicht een duidelijker beeld van hoe de zendingsorganisatie nu werkelijk is. Brochures kunnen ook goed zijn, maar zijn vaak wat te idealistisch. Daarom is een langere 'verkeringstijd' aan te bevelen om zodoende elkaar over en weer te leren kennen; beter dan impulsief reageren op een advertentie en er dan met elkaar van door te gaan!

Hoofdstuk 4: De nood op het zendingsveld

Iemand merkte eens op: "Als je weet waar je heen gaat, is het veel gemakkelijker om er te komen!" Dat geldt ongetwijfeld ook voor het christelijke leven. Maar het kan ook bijzonder stimulerend werken als je weet dat het de moeite waard is om er heen te gaan. Als we er niet ten volle van overtuigd zijn dat een lange, moeilijke en zelfs gevaarlijke reis nodig is, zullen maar weinigen van ons bereid zijn de prijs te betalen.

God doet geweldige dingen in onze tijd. Deel hebben aan Zijn werk in de wereld is een van de meest uitdagende en opwindende taken die je kunt bedenken. De kerk in Zuid-Amerika en Afrika bijvoorbeeld maakt een enorme groei door. In tal van landen is vooruitgang te zien. Er is een wereldwijde oogst aan de gang.

Ondanks culturele en religieuze tegenstand, is zelfs de kerk in Azië de laatste jaren sterk gegroeid. Een eeuw geleden waren er nog geen kerken in Korea, maar nu domineren kerken het straatbeeld van Seoul. Vijftig jaar geleden was de kerk van China als een klein eilandje in de woelige mensenzee. Maar ondanks de tegenstand van de radikale oppositie, heeft er een geestelijke explosie plaatsgevonden die resulteerde in de groei van de kerk tot meer dan vijftig miljoen gelovigen. Dergelijke verhalen over groei en vooruitgang kunnen ook verteld worden over Oost-Maleisië, Indonesië en de Filippijnen.

Is de noodzaak voor meer zendelingen, gezien deze groei en ontwikkeling, nu echt een feit? Of is het slechts propaganda voor de zendingsbeweging om haar eigen instellingen in stand te houden? Wie met ogen die door de Geest verlicht zijn, slechts een vluchtige blik werpt op onze wereld, zal onmiddellijk bevestigen dat de behoefte aan zendelingen allesbehalve een verzinsel is. Laten we eens even de wereld overzien om deze bewering kracht bij te zetten. Hoewel de kerk van Jezus Christus nu een wereldwijd fenomeen is, blijft het zonder meer waar dat het merendeel van de 6 miljard mensen die op aarde wonen, geen christen is en ook onbereikt is met het Evangelie. Ondanks de wereldwijde zendingsbeweging, zijn er nog tal van bevolkingsgroepen onbereikt, waar geen gemeente bestaat, waar zelfs niet één enkele christen woont! Bovendien zijn er onder de mensen die zich christenen noemen (protestant of katholiek) miljoenen die Christus nog niet persoonlijk als hun Verlosser kennen. De meeste naam-christenen weten wel dat Christus aan het kruis is gestorven, maar begrijpen nog niet dat redding alleen mogelijk is door berouw en geloof in Jezus Christus alleen.

Het boek 'Operation World' van Patrick Johnson geeft heel veel informatie over alle landen ter wereld [3]. B.v. de schatting hoeveel miljoenen mensen in streken of culturen wonen waar Christus praktisch onbekend is. Zo geeft de '21st Century Edition' van dit boek aan dat:

*5% van de wereldbevolking (383 talen) een Bijbel in haar eigen taal heeft,
14% van de wereldbevolking (987 talen) een N.T. in haar eigen taal heeft,
12% van de wereldbevolking (891 talen) een gedeelte in haar eigen taal heeft.
In 9% van de wereldbevolking (672 talen) wordt momenteel gewerkt aan bijbelvertaling,
60% van de wereldbevolking heeft niets van de Bijbel in haar eigen taal.*

Waar de Bijbel vertaald is, maakt het analfabetisme het velen onmogelijk om er in te lezen of maakt het gebrek aan bijbels het Woord van God tot een onbekend boek. Zelfs in westerse landen waar overal kerken te vinden zijn, leven miljoenen mensen die geen enkele godsdienst belijden. De behoefte aan zendelingen is in onze wereld ongetwijfeld een feit en bepaald geen verzinsel!

Als we nauwkeuriger kijken naar één bepaald deel van de wereld, Azië, dan vinden we daar een ongelooflijk grote nood, die de christelijke zending nog niet heeft kunnen aanpakken. In Azië woont meer dan de helft van de wereldbevolking, toch is in de meeste Aziatische landen minder dan drie procent christen. In **Japan** woont in 65% van de steden, voor zover bekend, geen christen. Overal in de steden van Azië wonen grote aantallen mensen in armoede die door de zending praktisch over het hoofd gezien worden. In **Zuid-Thailand** leven ca. 100 gedoopte gelovigen temidden van de 2,5 miljoen Maleise moslims. Van de 74 provincies, zijn er 14 met minder dan 1000 christenen. Drie hebben er zelfs minder dan 100. Er zijn 4 provincies waar geen enkele protestantse kerk is. De 1 miljoen studenten zijn grotendeels onbereikt.

Het prachtige eiland **Taiwan** ligt negentig mijl van de zuidpunt van het Chinese vasteland. Bijna 85% van de bevolking houdt zich aan de traditionele volksreligies, die in wezen animistisch zijn, maar vermengd met elementen uit het boeddhisme, het taoïsme en de leer van Confucius. Er is één tempel voor elke 1.000 mensen, de hoogste tempeldichtheid in de hele wereld. Hoewel de kerk in Taiwan groeit, is zij beperkt tot bepaalde lagen van de bevolking. In de meer dan veertig industriële zones die zich over het hele land uitstrekken, leven ongeveer 9 miljoen fabrieksarbeiders zonder enig contact met het Evangelie.

Dit alles is slechts het topje van de ijsberg. Er bestaan ongelooflijke noden, maar ook even zovele mogelijkheden voor evangelieverkondiging. Van zendingsorganisaties zijn er dringende verzoeken om de juiste zendelingen. Ook tal van gemeentes in verschillende stadia van ontwikkeling, vragen om leraren en trainers om de gelovigen toe te rusten zodat ze hun eigen volk kunnen bereiken. Gezien de nood is er meer dan ooit behoefte aan zendelingen.

In onze tijd zijn er meer open deuren dan ooit het geval was in de lange geschiedenis van de kerk. Hoeveel van de 2 miljard die zich christen noemen, zijn het ook echt? Dan zijn er nog eens 4 miljard die Christus nodig hebben als Redder en Heer, waarvan het grootste deel nog nooit de naam 'Jezus' gehoord heeft. Ongeveer de helft van Oost-Azië bestaat uit zogenaamde 'open landen'. Dit zijn landen waar je als christen gewoon binnen kunt komen als zending. Maar meer dan 80% van de 2 miljard mensen die Oost-Azië telt, woont in landen waar zendelingen NIET welkom zijn.

Bovendien zijn deze zogenoemde '**gesloten landen**' niet in alle opzichten gesloten voor christenen. Zij mogen het land binnen als buitenlandse deskundigen. Voor christen beroepskrachten zijn er ongekende mogelijkheden om een seculiere baan te hebben of als student b.v. de taal te leren, terwijl ze tegelijkertijd getuigen en discipelen maken. Honderden zijn op die manier uitgegaan met het doel om naast de zendelingen in open landen, de volkeren te bereiken. Omdat er van de 97.000 protestantse zendelingen velen bezig zijn om gelovigen op te bouwen, zijn er nog duizenden nodig om door te dringen in de vele onbereikte gebieden van de wereld, waar een felle strijd voor Christus gestreden moet worden.

Hoofdstuk 5: Obstakels om te gaan

Ondanks de enorme hoeveelheid informatie over het zendingswerk die we tegenwoordig hebben, zijn er verhoudingsgewijs maar betrekkelijk weinig christenen die echt de weg naar het zendingsveld vinden. De meeste zendingsorganisaties hebben stapels vacatures die gevuld moeten worden. Waarom is het toch zo moeilijk om die vacatures op te vullen en teams samen te stellen die die plaatsen innemen? Als de nood bestaat en het gebod om te gaan en discipelen te maken onder alle volkeren nog steeds van kracht is, wat verhindert ons dan om die uitdaging aan te gaan? Hieronder vind je enkele van de meest voorkomende obstakels.

Obstakel 1 – Verwarring over de Taak

Soms kan je aarzelen om je in te zetten voor de zending, omdat je geen duidelijkheid hebt over de eigenlijke opdracht van de gemeente. Op dit gebied heerst veel verwarring. Natuurlijk draagt de gemeente verantwoording op tal van terreinen, zowel voor haar eigen leden als voor de wereld. Maar in wezen heeft de gemeente slechts één opdracht en dat is het Evangelie te brengen aan de volkeren en hen tot discipelen te maken. Het doel van het evangelisatiewerk is daarom mannen en vrouwen te overtuigen discipelen te worden van Jezus Christus.

De opdracht tot evangelieverkondiging blijft voorop staan, maar tegelijkertijd moet je niet voorbijgaan aan de fysieke en sociale noden in de wereld. C. Peter Wagner brengt dat duidelijk onder woorden:

“Als we burgers zijn van het Koninkrijk van God, moet onze levensstijl de waarden van dat Koninkrijk ook weerspiegelen. We moeten alles doen wat we kunnen om de armen te voeden, de zieken te genezen, de gebrokenen van hart te troosten, de verdrukten te bevrijden en vrede te brengen over de hele aarde. Het staat ons niet vrij te kiezen of we wel of niet daaraan mee willen werken. Maar tegelijkertijd moeten we de realiteit niet uit het oog verliezen. Wij kunnen nooit Gods Koninkrijk in al haar volheid naar de mensen brengen. Alleen God zal dat kunnen volbrengen, wanneer Jezus wederkomt. Tot die tijd is alles wat wij doen door sociale hulpverlening tijdelijk, niet eeuwig.” 4[4]

De zending in onze tijd heeft de grootste behoefte aan mensen die de grote geestelijke nood van onze wereld onder ogen willen zien, zich onvoorwaardelijk willen geven aan de taak van evangelisatie en het stichten van gemeenten in de frontlinies van onze wereld. Tegelijkertijd zet ze zich in om inheemse kerken te trainen en toe te rusten om schouder aan schouder met de zendelingen de grote opdracht te vervullen van het bereiken van de onbereikten in de wereld.

Obstakel 2 – Verwarring over de Nood

In de afgelopen jaren heeft een oude, maar taaie leer de kop weer opgestoken, met als resultaat dat in sommige kringen het zendingswerk ernstig wordt bedreigd. Dat is de leer van het universalisme, die de eeuwige verlorenheid van de mens ontkent. Zoals lang geleden het paard van Troje een list was van de vijand om de stad binnen te dringen en

te gronde te richten, zo is in onze dagen het neo-universalisme in veel kerken geïnfilteerd om heel subtiel de kerk van binnenuit te beïnvloeden.

In de laatste jaren hebben enquêtes onder evangelische christenen, met inbegrip van studenten, aangetoond dat ontstellend weinig gelovigen er echt van overtuigd zijn dat de mens zonder geloof in het Evangelie, voor eeuwig verloren gaat. Als je ziet hoe gering de betrokkenheid bij zending en evangelisatie is in tal van evangelische kerken, dan ontdek je hoe heersend de opvatting is dat het met de mens in zijn verloren staat wel meevalt!

Natuurlijk is de gedachte aan een eeuwige hel, waarin de ongelovige geworpen wordt, verre van aantrekkelijk. Toch leert de Bijbel ons duidelijk dat er voor de mens maar twee bestemmingen mogelijk zijn. De verlorenheid van de mens krijgt in het Woord van God sterke nadruk en we zullen ernst met deze boodschap moeten maken als we bijbelgetrouw willen zijn en ons willen houden aan alles wat Jezus ons leert. Elke verwarring over dit vitale punt zal de hoofdzenw van het zendingswerk volledig doorsnijden en het getuigenis van de kerk verlammen.

Obstakel 3 – Professionele Zelfmoord

Zo vaak krijg je de opmerking te horen van goed opgeleide christelijke werkers: “Ik ga niet naar een plaats waar ik mijn opleiding niet kan gebruiken.” Natuurlijk moet je als rentmeester goed met je gaven omgaan, maar dit excuus kan ook gemakkelijk een masker zijn waar achter de angst voor ‘professionele zelfmoord’ schuilgaat. Hoe gemakkelijk kan je denken dat pionierswerk op het zendingsveld geen uitdaging of kansen biedt om voldoende gebruik te maken van de geleerde vaardigheden en ervaring die je hebt in bediening of beroep.

Deze angst wordt vaak veroorzaakt door onvoldoende kennis van de eisen die gesteld worden aan het stichten en opbouwen van gemeenten binnen een andere cultuur. Vroegere generaties christenen zonden juist hun beste mensen uit naar verre landen, omdat zij zich realiseerden dat er hele hoge eisen aan hen zouden worden gesteld. Met minder dan het beste kan het ook in onze tijd niet. Ik ken geen taak die grotere eisen aan je stelt, en meer inzet van je vraagt, dan het uitdragen van het Evangelie aan een onbereikte bevolkingsgroep. Alle training, ervaring, en bekwaamheden die je bezit, heb je daarvoor nodig! Toch is niet de belangrijkste vraag of je je gaven zal kunnen gebruiken en ontwikkelen in je beroep, maar of je van harte bereid bent de Heer van de oogst te gehoorzamen, ongeacht welk offer dat ook van je vraagt.

Natuurlijk zal je waarschijnlijk bepaalde aspecten van je opleiding niet op het veld kunnen gebruiken. Maar dat geldt ook voor het gewone leven. Jaarlijks gaan er duizenden mensen halverwege hun carrière over op ander werk. In feite is het tegenwoordig meer uitzondering dan regel als iemand na zijn universitaire studie direct werk vindt in de lijn van zijn opleiding, want de arbeidsmarkt vraagt meestal nogal wat aanpassingen. Bovendien kiezen tal van jonge christenen voor een bepaalde universitaire opleiding, voordat ze zich toewijden aan de zending. Dan hoef je je niet te verbazen als er een en ander bijgesteld moet worden.

Maar ik ben er van overtuigd dat God je training en achtergrond niet zal verspillen als je je leven volkomen aan Hem toewijdt. Al zal je daar op het zendingsveld niet functioneren in je vroegere beroep, toch zou de Heer je achtergrond wel eens heel goed kunnen gebruiken om contacten te leggen of om bruggen te slaan door gemeenschappelijke

interesses met mensen die je daar zal ontmoeten. Ben je bereid jezelf helemaal ter beschikking te stellen? De Heer vraagt in de eerste plaats je hart en pas daarna de gaven die Hij je gegeven heeft.

Obstakel 4 – Familie Overwegingen

Het christelijk gezin krijgt tegenwoordig, en terecht, de nodige aandacht en zorg. Met de algemene afbrokkeling van het gezin en het verdwijnen van het saamhorigheidsgevoel en traditionele waarden, is het voor iedere christen meer dan ooit nodig om met bijbelse principes een gezinsleven op te bouwen.

Geen wonder dat je worstelt met de vraag hoe je verantwoorde aandacht voor je (eventuele) gezin kunt combineren met de vervulling van de Grote Opdracht. Niemand zal zonder moeite zijn gezin meenemen naar een gevaarlijke plaats met ontberingen en een heel andere levensstijl. Dit verantwoordelijkheidsgevoel voor je gezin kan echter zo een obstakel voor je worden, als je het gaan in zending ernstig overweegt. Heel gemakkelijk kan je voortijdig je interesse in zending verliezen door vertekende informatie. Het is waar dat kinderen van zendelingen geconfronteerd worden met unieke problemen. Het leven in een interculturele situatie kan later in het leven problemen geven in de aanpassing aan de eigen cultuur. Toch moet je niet denken dat elk zendelingskind uiteindelijk een sociaal en emotioneel probleemgeval wordt. In tegendeel zelfs! Uit de geschiedenis en statistieken blijkt dat kinderen van zendelingen in verhouding tot kinderen van ouders met een ander beroep, vaak beter ontwikkeld zijn op geestelijk, emotioneel en sociaal gebied! Ook beroepsmatig boeken ze vaak meer succes.

Natuurlijk hebben sommige kinderen problemen bij de overgang terug naar het vaderland of veroorzaken de verre van ideale omstandigheden op het veld emotionele lidtekens. Maar tegelijkertijd heeft het kind, dat bi-cultureel is opgegroeid, een rijke ervaring en kan het zo veel voordelen hebben boven kinderen die in het thuisland in een mono-culturele samenleving opgroeien. Ook is het mijn ervaring dat er geen automatische garanties zijn dat kinderen het juist goed doen als zij thuis gelaten worden. De vaak immorele, tolerante, gewelddadige of aan drugs verslaafde omgeving in westerse landen, maakt het ouderschap ook daar er bepaald niet gemakkelijker op.

Als ouder heb je natuurlijk je eigen ideeën over de opvoeding van je kinderen. En ook hebben de meeste organisaties die ik ken, jaren geïnvesteerd in zorgvuldige studie en onderzoek om met goede adviezen te komen die je als ouder kunnen helpen jouw verantwoordelijkheden te vervullen. Ook zendingsorganisaties beseffen dat er zich omstandigheden kunnen voordoen waarin het verstandiger voor het gezin is om naar huis terug te keren. Bijvoorbeeld vanwege begeleiding bij een kritieke overgangperiode van je kind, zoals het beginnen van een middelbare of hogere school. In de afgelopen jaren heb ik een grote mate van flexibiliteit en inlevingsvermogen gezien bij zendingsorganisaties ten behoeve van gezinnen.

In Matth. 24 en 25 stelt Jezus heel duidelijk, dat het werk van wereldzending nooit een gemakkelijke taak zou zijn in een risico-vrije omgeving. Onze Heer heeft ook prioriteiten bepaald voor Zijn discipelen en hun aandeel in de verbreiding van het Koninkrijk van God (Matth.6:33). Historisch gezien hebben wij als christenen heel veel te danken aan vroegere generaties door de vele offers voor het Evangelie die zowel door enkelingen als door gezinnen werden gebracht. Is onze generatie vrijgesteld van soortgelijke ontberingen en offers?

Ik ben ervan overtuigd dat het gehoorzamen van de Grote Opdracht wel degelijk te rijmen valt met het voldoen aan de noden van je gezin. Er zijn beslist geen tegenstrijdigheden - tenminste niet in Gods denken- tussen die twee aspecten van onze verantwoordelijkheid. Enkele aanpassingen en offers zijn natuurlijk wel nodig, maar God is zijn dienaren trouw. Veel zendingen zijn in geloof op Christus' belofte van Matth. 19:29 uitgegaan, en zijn niet teleurgesteld.

Obstakel 5 – Zelfontplooiing

De Schrift stelt duidelijk dat jij uniek bent, geschapen door God om Hem te verheerlijken met je verstand, je gevoelens, je geest en lichaam. Door ontwikkeling van je capaciteiten op elk gebied verheerlijk je Hem. Talenten, bekwaamheden en geestelijke gaven zijn ons in beheer gegeven om ontwikkeld te worden, en te gebruiken. Tegelijk moet je erkennen dat je afhankelijk bent van anderen, en je daarom het vermogen hebt gekregen om in een relatie te leven. Ook hierbij is het volle gebruik van jouw natuurlijke capaciteiten heel belangrijk.

Toch is ook hier het gevaar groot dat je een te grote nadruk gaat leggen op het ontwikkelen van je eigen mogelijkheden ten koste van de toewijding aan de Grote Opdracht. Zoals gezegd, de Bijbel spreekt over de vreugde die je mag hebben in het ontwikkelen van jouw capaciteiten. Maar tegelijk spreekt zij ook over een wereldwijde opdracht, die risico's met zich meebrengt, zoals eenzaamheid of isolement, gescheiden zijn van familie en vrienden. Soms moet je iets doen waar je eigenlijk geen zin in hebt. De noden van miljarden mensen in de niet-christelijke wereld schreeuwen om vervulling, soms ten koste van jouw eigen persoonlijke vervulling.

Het is jouw verantwoordelijkheid om zowel dat te worden waartoe God jou geschapen heeft, als om alles te doen wat God van je vraagt. In het volgen van Gods wil zijn beide uitvoerbaar, hoewel zij bij tijden tegenstrijdig lijken. Zelf-ontplooiing kan nooit ten koste gaan van de ontwikkeling van de ander. Het zou juist tot zegen van de ander moeten leiden, ook in de zending! Is dit niet het geval, dan heb jij Gods doel, namelijk de verheerlijking van Hem, verdraaid.

Obstakel 6 - Toewijding voor het Leven

Korte-termijn zending is een blijvend fenomeen. Het kan heel waardevol zijn om voor een korte periode naar het zendingsveld te gaan om iets te proeven van het leven als zending en het zendingswerk te ondersteunen. Lange-termijn zending is voor veel jonge mensen tegenwoordig buitengewoon moeilijk. Je wilt je niet voor lange tijd vastleggen. Misschien heb jij angst halverwege af te haken, en zoek jij daarom naar alternatieven (zoals korte-termijn zending) of trek je je helemaal terug.

Ik wil de noodzaak en bijdrage van korte-termijnprogramma's niet ontkennen, maar vergeet niet: lange-termijnzendingen zijn onmisbaar! Er bestaat geen alternatief voor iemand die bereid is een lange tijd te gaan om gemeenten te stichten in pioniersgebieden. Er is tijd voor nodig om de taal meester te worden, de cultuur te leren en je te identificeren met de mensen. Er gaan jaren voorbij voordat je als zending jouw maximale bruikbaarheid hebt bereikt.

In plaats van te struikelen over de gedachte dat je je voor een lange tijd verbindt aan een onzekere toekomst, zou het beter zijn je te richten op de taak die gedaan moet

worden en dan te bekijken wat er nodig is om die taak af te maken. Sommige delen van die taak kunnen door korte-termijnwerkers gedaan worden, maar andere facetten vergen gewoon veel tijd. Als jij vastbesloten bent om er voor te gaan dat Christus' kerk gevestigd wordt, overal waar Hij nu nog onbekend is, dan vereist dit dat jij er ook werkelijk helemaal voor gaat, wat de taak ook mag inhouden. De toekomst laten wij in Gods handen.

Obstakel 7 - Faalangst

Minderwaardigheidsgevoelens of faalangst kunnen je verlammen om als zending aan de slag te gaan. Zendingsbiografieën kan je soms meer als een hindernis dan als een hulp ervaren! Wie kan nou tippen aan een Hudson Taylor, William Carey of Adoniram Judson?

Maar de Schrift zegt dat wanneer God je roept tot een bepaalde taak, Hij ook de bekwaamheden geeft. Zelfs Paulus moest als pionier gemeentestichter, toen hij in Corinthe was, bekennen: *“Ook kwam ik in zwakheid, met veel vrezen en beven tot u.”* (1 Cor. 2:3). Toch viel Paulus niet terug op zijn eigen bekwaamheid, maar op de onuitputtelijke bronnen van God die bij hem was.

Als de waarheid eens aan het licht kwam...: alle zendingen voelen zich bij tijd en wijle overweldigd, onbekwaam of angstig. De resultaten kunnen ontmoedigend zijn en de belemmeringen formidabel. Toch is tegelijkertijd God degene die onze bekwaamheid is, waar wij ons ook bevinden (2 Cor. 3:5, 6). Denk eens na over de woorden van Hudson Taylor, die uit ervaring sprak toen hij zei: *“Alle geloofshelden waren zwakke mensen, die grote dingen deden omdat zij er rekening mee hielden dat Hij bij hen was.”*

Obstakel 8 – De Vuurproef van het Afhankelijk-zijn

Het hele concept van 'ondersteuning van zendingswerkers' kan al een struikelblok voor je zijn. De gedachte alleen al om op grote schaal te reizen, je eigen loftrumpet te moeten steken voor een terughoudend zendingscomité en 'gepresenteerd' te worden als een bruikbaar product voor een potentiële ondersteunende gemeente, is genoeg om je de stuipen op het lijf te jagen! Misschien zie je ook af van een leven als zending vanwege een diepe afkeer van het afhankelijk-zijn van andere christenen en het geen controle hebben over je eigen welzijn.

Toch hoeft het vragen om financiële ondersteuning, als je het op de juiste wijze ziet, niet die vreselijke vuurproef te zijn zoals je misschien denkt. 'Onderlinge afhankelijkheid' is in de Bijbel juist een aanbevolen principe. Het aanvaarden van ondersteuning ten behoeve van het Evangelie is niet vernederend, maar juist in sommige gevallen noodzakelijk. Het is in de grond van de zaak een gelegenheid om de bediening die God je gegeven heeft, met anderen te delen, zodat zij gericht kunnen bidden en eraan deelnemen. Deputatiewerk is ook een bediening aan de gemeenten en is een praktische manier om christenen het werk van wereldzending onder ogen te brengen en een levend voorbeeld te zijn van een toegewijd leven. De apostel Paulus vond het betrekken van anderen bij zijn bediening beslist een belangrijke en noodzakelijke taak (Rom.15:23-33).

Hoofdstuk 6: Stappen naar het zendingsveld

Eenvoudige formules kan je in het christelijk leven maar beter vermijden. Er zijn echter bepaalde fundamentele stappen die, als je ze zet, je geweldig kunnen helpen om de juiste bestemming te bereiken. Onderstaande moet je dan ook beschouwen als een algemene richtlijn om Gods aanwijzingen, richting de zending, te toetsen.

1. Beschikbaarheid

Zelfs de langste reis in de wereld begint eenvoudig met de eerste stap. De eerste stap naar de zending is je beschikbaarheid. Sta je werkelijk open voor wat God ook maar voor je heeft? Heb je werkelijk serieus een bediening in de zending overwogen? Ben je bereid ook werkelijk de mogelijkheden te onderzoeken? Zonder deze fundamentele houding van beschikbaarheid, zal je niet ver komen.

2. Afweging

De volgende stap is zorgvuldig af te wegen wie jij bent en wat jouw gaven zijn, opleiding, familie-omstandigheden, gezondheid, leeftijd en ervaring. Is er iets dat jou ernstig verhindert of ongeschikt maakt om te gaan?

3. Onderzoek

Dit houdt in dat je informatiemateriaal van noden en mogelijkheden gaat verzamelen. God leidt ons gewoonlijk niet vanuit een vacuüm. Zendingsinformatie is net zo belangrijk als zendingsinspiratie om te weten te komen waar je nodig bent of bruikbaar zou kunnen zijn. Er is bepaald geen tekort aan beschikbare informatie over programma's, noden en procedures om zendeling te worden. Maar je moet het zelf verzamelen en voorzichtig en biddend de feiten onder de loep nemen. Ook de huidige websites bieden hier veel nuttige informatie over.

4. Betrokkenheid

Een andere belangrijke stap om je plaats te bepalen in het zendingsgebeuren is betrokkenheid bij werk in jouw gemeente nu! Door je geestelijke gaven te gebruiken en deel te nemen aan verschillende facetten van het werk binnen en buiten de plaatselijke gemeente, zal de inschatting van je sterke en zwakke kanten duidelijker worden en ook de manieren waarop de Heer je zou kunnen gebruiken. Raak ook betrokken bij een zendingsorganisatie. Dit kan je doen door hun (twee)maandelijke blad aan te vragen en/of specifiek met een bepaalde zendingswerker mee te leven. Je kan voor hem of haar gaan bidden en mogelijk financieel bijdragen. Je kan ook de (half)jaarlijkse conferentie van de organisatie bijwonen en zo kantoorstaf en verlofgangers persoonlijk ontmoeten.

5. Advies

Niet alleen is jouw eigen persoonlijke opvatting belangrijk, maar ook de opvatting van gelovigen rondom je. Bespreek de dingen met je gemeenteleiders en predikant/voorganger. Delen zij jouw mening omtrent je geschiktheid voor de zending?

Tegelijkertijd is het belangrijk voor jou om in overleg met je gemeente contact op te nemen met een zendingsorganisatie, om van hen een voorlopige inschatting te krijgen. Hun mening kan buitengewoon belangrijk zijn, niet alleen om te weten te komen wat de

mogelijkheden zijn, maar ook om te weten hoe je je het beste kunt voorbereiden op wat er mogelijk gaat komen.

6. Aanmelding

Ken jij de noden en mogelijkheden, dan is het ook belangrijk de zendingsorganisatie te leren kennen. Vanuit de organisatie gezien, helpt vroegtijdig contact om je zo te leren kennen en richting te geven aan je opleiding. De zendingsorganisatie zal ook een nauw contact met jouw gemeente op prijs stellen, om zodoende een goed plan op te stellen voor de stappen tussen sollicitatie, aanstelling en het uiteindelijke vertrek naar het veld.

7. Voorbereiding

Geroepen zijn om de Here te dienen is ook geroepen zijn tot voorbereiding. De meeste zendingsorganisaties vereisen een opleiding en ervaring op diverse niveaus. Dit houdt meestal bijbelschool of theologiestudie in, gecombineerd met betrokkenheid bij het plaatselijke gemeentewerk en bij evangelisatie activiteiten.

8. Gebed

Gebed voor wereldzending behoort een integraal deel van jouw gebedsleven te zijn. Wanneer wij God vragen om in bepaalde noden te voorzien, dan moeten wij niet verbaasd zijn als God ons vraagt om zelf daarin te voorzien! Als je bidt voor nieuwe werkers, ben jij misschien zelf degene die kan gaan. God heeft beloofd jou te leiden. Op Hem kan jij bouwen om de weg duidelijk te maken.

9. Uitzending

Ik ben ervan overtuigd dat, bijbels gezien, zendelingen niet eenvoudig maar moeten gaan, maar 'uitgezonden' moeten worden! De band tussen zendende gemeente en zendeling is essentieel. Zo heeft God het nu eenmaal gewild. De aanbeveling, erkenning van geschiktheid en gaven, en toegewijde ondersteuning door middel van gebed en financiën vanuit de gemeente, is van onmisbare waarde voor elke zendeling in spé.

Hoofdstuk 7: Samenvatting

Misschien lijkt voor jou de weg naar het zendingsveld eindeloos lang, vol met hindernissen en gewoon moeilijk om te gaan. Hoe gemakkelijk raak je onderweg je visie kwijt, of kom je op een zijspoor vanwege 'betere' aanbiedingen en gemakkelijkere opties thuis. Het is duidelijk dat je de kosten heel realistisch onder ogen moet zien.

Houd daarom de volgende eenvoudige feiten steeds voor ogen, bij het bepalen van je keuzes. De eerste is **Gods opdracht om te gaan en al de volken tot Zijn discipelen te maken**. Het is niet de vraag of je wel of niet deel moet hebben aan de Grote Opdracht, maar hoe en waar. De Bijbel geeft jou de opdracht, en gehoorzaamheid staat niet ter discussie.

Het tweede feit dat jij niet uit het oog moet verliezen, is **de nood van de wereld**. Zoals jij al gezien hebt, is het grootste deel van de wereldbevolking nog onbereikt. Velen van de miljarden mensen in Oost-Azië, waar de OZG/OMF aan het werk is, vallen onder deze onbereikte menigte en vertegenwoordigen een ongelooflijke noodzaak voor zending. Het Azië van vandaag bevat veel grenzen die nog steeds wachten op grensoverschrijdende zendelingen.

Het derde feit dat jij centraal in jouw denken moet houden, is **de goddelijke toerusting voor de taak** om de volken tot discipelen te maken. Soms schijnt de omvang van de opdracht absoluut overweldigend en voel jij je als een geestelijke dwerg temidden van al de reuzen in deze wereld. Denk dan aan de gezaghebbende woorden van Jezus: *"En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld."* Goddelijke aanwezigheid en goddelijke kracht zijn jou beloofd voor de taak, waar jij ook maar geroepen bent om te dienen.

Het laatste feit dat je moet overwegen, is de fundamentele vraag **'ben ik wel bereid** om gehoorzaam te reageren op het bevel van Christus, de nood te zien, de aanwezige middelen aan te wenden en deel uit te gaan maken van Gods werk in deze wereld?' Zonder die bereidheid wordt al het andere academisch en zinloos. God zoekt eerst naar bereidheid, dan pas naar bekwaamheid. Ben jij bereid?